

PUNT
DIARI

Editora: Edicions Periòdiques de les Comarques, S.A.
c/ Figuerola, 28, baixos. (17.001). Tel. 21 35 08. Apartat de correus núm. 261.
Servei de telefax Girona: 21 86 30 - Figueres: 90 62 04.

Gerent

Jordi Bosch i Roura
Director Editorial
Dalmou Codina i Boada

Director

Enric Matarrodona i Puigdemont
Cap de Redacció
Joan Vall i Clara

Caps d'Àrea

Emili Gispert, Jordi Martínez i Carles Puigdemont

Edició diària

Tura Soler (Girona), Xavier Sala (Economia), Antoni Dalmou (Política),
Joan Poyano (Comarques), Josep Martíny (Catalunya, Espanya i Món), Jordi Camps (Esports),
Joan Ventura (Cultura i Espectacles), Jordi Grau (Punt Divers), Dani Vivern (Arxiu),
Àngel Madrià (Maquetació).

Edicions Setmanals

Redactor en cap

Josep Collelldemont (Catalunya Nord)

Especials

Antoni Corominas

Delegacions

Calella-Alf Maresme: c/ Sant Antoni, 83, 1r. 2a. Tel. 93-769 19 99.

Olot: c/ Marià Vayreda, 2, 3r. 5a. Tel. 26 76 22.

Figueras: c/ Sant Pau, 43, 3r. Tel. 50 68 59.

Blanes: c/ Unió, 3, baixos. Tel. 33 65 79.

Barcelona: c/ Beethoven, 15. Tel. 93-201 44 44.

Publicitat: Joan Boix i Mora. Administració: Emili Hugas i Maurici.

Tallers: Jordi Pérez i Negre.

Imprimeix:

Empremta S.A. Tels.: 21 13 00 - 21 13 57.

D.L.: GI-535-78

PUNT DIARI és una publicació catalana, comarcal, democràtica i independent, l'opinió de la qual s'expressa únicament a través dels editorials. Els articles firmats exposen l'opinió dels seus autors, que PUNT DIARI no té per què fer seva necessàriament.

Crisi anunciada

Ha esclatat en el si d'Esquerra Republicana de Catalunya una crisi inexplicable des de l'exterior, però previsible per als analistes de la política catalana des que Hortalà es va fer càrrec de la secretaria general i Àngel Colom, dirigent històric de la Crida, va donar-se d'alta. El que passa és que aquesta era una crisi previsible a mitjà o llarg termini, i no pas abans del primer congrés després de la convulsió que va culminar amb la caiguda de Barrera. La decisió d'Àngel Colom, amb el suport de l'ex-secretari general Heribert Barrera de convocar un consell nacional per tractar de la polèmica suscitada per les finances de les joventuts del partit i el seu secretari general, Joan Puigercós, ha provocat una enèrgica reacció per part d'Hortalà. Què pot haver molestat el dirigent d'ERC? És de suposar que la constatació de la seva debilitat davant del consell nacional i la demostració que Colom, aliat de circumstàncies per anar al Parlament, es pot constituir en una alternativa de govern del partit. Per això la reacció fulgurant d'Hortalà ha estat convocar urgentment l'executiva nacional, òrgan que controla ell, per intentar aturar el que pot ser l'inici de la seva fi.

S'ha de ser caut a l'hora d'analitzar aquest exabrupte republicà, però des del principi es veia clar que l'equilibri intern entre dos sectors força allunyats —el d'Hortalà, pactista i moderat, i el radical nacionalista, d'esquerres— era una estratègia massa arriscada per garantir la pau interna a ERC.

Amb anterioritat havíem advertit sobre la gran oportunitat que tenia el nacionalisme radical no violent de definir una alternativa política seriosa i ambiciosa, per primer cop en la democràcia, que aglutinés un sector sociològicament important. La necessitat d'això ho demostra l'enquesta de la Convenció per la Independència, d'on es desprèn que quasi la meitat dels catalans votaria afirmativament en una consulta per la independència. Ara bé; resulta que a ERC els problemes domèstics apareixen quan no ho haurien de fer i posen en perill aquella oportunitat de què parlàvem. El batibull d'ERC pot frustrar un projecte més important que els simples interessos de partit, sense entrar en consideració sobre les raons dels sectors en litigi.

XUCLAMEL

A la iniciativa dels espeleòlegs del Centre Excursionista d'Olot de voler netejar la cara nord del cingle basàltic de Castellfollit de la Roca, i a l'Ajuntament d'aquest municipi, per haver acceptat la iniciativa i estar disposat a potenciar-la.

MARXÍVOL

Als parcel·listes de la urbanització Llac del Cigne de Caldes de Malavella, per no saber ben bé les reivindicacions que volen fer i convocar una manifestació que després no fan atorgant que l'Ajuntament es reuniria amb ells per tractar les seves demandes, quan la reunió es fa per un altre tema.

CAPSA OBERTA

Josep Ferrer i Costa

«Respecto reverentment que Van Gogh fes el que volgués amb els seus colors incommensurables».

Sobre art, modestament

Conserve el record agradable de quan el pare em portava a veure exposicions de pintura. Entràvem en unes sales —gairebé sempre les dues o tres mateixes— que estaven ubicades en uns punts determinats del nostre trajecte, invariable, de les nostres passejades del diumenge al matí, especialment. Era un temps —i no fa pas tant— que el passeig, en solitari o en companyia, formava part de la litúrgia de la vida quotidiana —que no de la rutina de la vida— que proporcionava estones inefables extraordinàriament improductives.

I recordo, com si fos ara, que, en entrar a la sala, el pare i jo agafàvem tan aviat com els localitzàvem els programes de les exposicions, individuals o col·lectives, que ens guardàvem indefectiblement a la butxaca, sense que mai, que jo recordi, se'ns acudís ni donar-los un cop d'ull. Això sí, però, sempre n'agafàvem dos.

Dins de la sala, fèiem un recorregut lògic, d'esquerra a dreta, lentament. I quan ens paràvem davant d'un quadre el dibuix o la pintura del qual ens cridava l'atenció positivament, el comentari únic que se m'acudia sempre era dir-li al pare: «Aquest m'agrada».

I acabat el recorregut, ens assèiem. Pel pare, que sempre es queixava de mal als peus, era, segurament, la culminació més satisfactòria del recorregut.

«Aquest m'agrada»

Avui, amb uns quants anys més, sempre sobers, adquirits amb pressa, m'adono que, malgrat el meu interès per intentar comprendre l'art, l'únic comentari que se m'acut fer en veu alta al meu possible acompanyant en una visita a una sala d'art, continua essent, davant d'un quadre: «Aquest m'agrada». Perquè els motius possibles de l'evolució de l'art són per a mi, només, curiositats històriques. Trobo bé que a partir de la Revolució Francesa, per exemple, els artistes volguessin tombar full i expressar el que sentien i intentar deslligar-se, valentament, de l'acceptació d'encàrrecs de temes aliens a la vida de cada dia. I trobo bé les exageracions de Goya —que em poden agradar o no— i respecto reverentment que Van Gogh fes el que volgués amb els «seus co-

lors» incommensurables. I admiro la força i la simplicitat a la vegada en Gauguin. I de Picasso, la «blava» expressió de penes i pobresa i les seves figures rodones i esculturals amb una malenconia «rosa». I «Les senyorettes d'Avinyó», tan poc atractives.

I de Matisse i el seu grup: Derain, Vlaminck, Dufy, Braque —«els animals salvatges»—, els seus colors brillants, purs. I l'Expressionisme i el que en diem art modern, amb tot el que hi trobo a faltar: representació, una creença, una guspira, com a mínim, d'autenticitat que no hi sé veure, potser perquè m'és difícil no notar-hi un cert tuf de decadència.

I quan davant d'un quadre m'aturo i dic només: «Aquest m'agrada», o no dic res, em sento encara posseïdor d'una certa dosi de netedat intel·lectual.

Mercaders de l'art

I procuro oblidar aquest món de crítics corruptes i de mercaders de l'art —amb totes les excepcions que hi pugui haver— i llegir amb un cert escepticisme les crítiques d'art en els diaris i les revistes que, a vegades, em semblen només agradables facècies que, a través d'un lèxic potser volgudament incompreensible, em voldrien fer entrar en un món de l'art en què endevino vagament una immensa filera de portes tancades per a mi. I el que és agradablement curiós, són unes portes que no em tempten perquè les obri.

Diuen que hi ha una desconcertant successió de moviments artístics. Crec que potser sempre —amb més o menys impuls— hi han estat. El que passa —podria molt bé ser— és que aquesta desconcertant successió de moviments artístics mai no havia estat —perdoneu la redundància— tan interessadament desconcertant.

Però jo continuo visitant les sales d'art. I continuo mirant els quadres seguint el normal recorregut d'esquerra a dreta, i moltes vegades m'oblido d'agafar el programa.

I quan m'aturo davant d'un quadre —dibuix o pintura— que m'agrada, l'únic comentari que se m'acut fer, si vaig amb algú, és el de sempre: «Aquest m'agrada».

LA GIRA

J.N. Santaaulàlia

Fama

Avui com ahir, aquí i arreu, legions de pintors, polítics, cineastes, músics, actors, esportistes i domadors de lleons malden per emergir de l'anonimat i canviar la daurada mediocritat de llurs vides per l'esplendorosa amargor de la fama. Ser coneguts, admirats, envejats de tothom: aquest és el somni dels marginals. A còpia d'esforç i d'atzar, alguns hi podran reeixir. Què en trauran? Un cop cèlebres, potser descobriran —paradoxes de la vida!— que no hi cap color tan agradable com el gris. Passar, totalment desaparebut, poder viure en pau, ser com els altres: aquest és el somni dels famosos.

Diuen que això de la fama és una creu. Possem-nos al lloc d'un pobre famós. Cada vegada que obres una finestra penses que en qualsevol lloc pot haver-hi un francitador amb càmera i teleobjectiu disposat a assas-

sinar la teva intimitat. Si surts amb algú d'amaçat, aviat ho sabran fins a les antípodes. Si no tens cap embolic sentimental, ja se n'inventaran algun. Si dius «xis» et faran dir «xas». Perdràs els amics i guanyaràs aduldors. No t'entrebanquis ni relleusis en públic, perquè a l'instant els fotògrafs t'immortalitzaran en plena patinada. Si et compres una casa de 2.000 metres quadrats (sense comptar el jardí), t'hauràs guanyat el ressentiment de milers de persones. I els que no t'odiïn, t'adoraran (encara pitjor!). Facis què facis, seràs carn de canó per a les revistes del cor. Als bars i a les perruqueries et trinxaran i se't menjaran cru. No intentis passejar-te tranquil·lament pel carrer: aviat et devorarien els caçadors d'autògrafs. Ai de tu si mai has escrit alguna carta compromesa: tard o d'hora es farà pública. No podràs mantenir relacions normals amb ningú; la fama serà un mur entre tu i els altres. I no despat-

xis el majordom ni cap minyona si no vols que es posin a escriure les seves memòries explicant els draps bruts de la teva vida privada i deixant-te com un gos.

I si tens la pensada d'anar-te'n a l'altre barri, llavors pla! No esperis cap humanitat de la humanitat. Ningú no et respectarà mentre duris aquest acte tan íntim i personal que és morir. Per poc que puguis, els reporters s'empentaran entorn del llit on agonitzes i t'afusellaran a cops de flaix. Els metges faran rodes de premsa sobre les teves vísceres, l'endemà sortiràs als diaris fet una pellerina humana, ple de tubs de dalt a baix. Les autoritats vindran a tocar-te el botet i a dir que t'han trobat molt recuperat. I, el dia del teu enterrament, tothom es barallarà per seure als primers bancs.

Misèries! Lector: pensa-t'hi bé, si vols ser famós.